

Branislav Petrović (1937):

IV

OTROŠTVO Kje so lepotci z očmi ki VIDIJO?
 ALI DRUGA Kje so glave z jeziki polnimi stavkov?
 PTICA O Kje je tisti junak ki ima moč da umre,
 STRAHOTAH moč da umre, moč življenja?
 Tarna tlačan iz davnih časov.
 Bitka se bije.
 Sonce se ukvarja z neko svojo bolečino.
 Tarna tlačan.
 Car mu pije kri.
 Kje je zdaj car, kje je tlačan?

Nič mi ne preprečuje poslušati krikov nesrečnega tlačana. To se dogaja na Zemlji. To je biografija vsakega izmed nas. Biografija večnosti. Stojim v centru sveta. In zgoraj in spodaj, in na zahod in na vzhod, puščica neskončnosti edino je logično znamenje. Moja biografija je torej neskončna. Dolgo sem bil, neskončno dolgo, razbeljena masa. Potem se je zgodila eksplozija in postal sem razžarjena zemlja. Začel sem se ohlajati ves v ranah od potresov in vulkanov ko v časih druge svetovne vojne od garij. Potem sem začutil, da sem nadarjen in sem to izpričal z nastankom rastlinja. Potem se je povečalo moje trpljenje in nastale so živali. Opice, dinosavri, bizoni, gliste, krave, kenguruji. Potem mi je nenadoma prišlo na misel, da bi začudil cel kozmos — tako so nastali ljudje.

Počasi, Feničani, Egipčani, Bizantinci, Slovani, Vojne, Poplave, Bolezni, Katastrofe, dan za dnem...

»...tato sem se nekeka lepeka plelepeka spomladneka dne lodil jaz...«

Razumete, kako je to nedoumljivo in lepo: Rodi se človek, oči odpre, in vidi svet!

Dragan Kolundžija (1938):

JETNIK Riješ zaprt v temno rožo novembra.
 V ROŽI Z odtrganega lista te oprezuje pes.
 Mimo tebe teče reka lobanj.
 Kalna pšenica poletja v tvojem snu diha.
 Riješ. Nobenega zvoka ni, ki bi te mogel zbuditi,
 da bi ti vzel beli pesek poletja iz očesa.
 Tvoje telo je v prostoru, kjer so stebila sončnic.
 Cvet je, zlat oblak prahu pod soncem.